Přes různé výhružné zvuky linoucí se z mého auta, jsme se dopravili do ZŠ Lučany, kde jsme měli v místní družině ubytování. Zde jsme zjistil, že z původně přihlášených 18ti osob jich dorazilo jen šest, a další již nepřijedou. Pánská jízda.

Nikdo nic zásadního nezapomněl, tak jsme mohli v sobotu vyjet ke Kapličce v Hraběticích, kde bylo parkoviště. Odtamtud, již na běžkách, směr vodní nádrž Josefův důl. Sešup k hrázi byl místy rychlejší, než jsme chtěli, ale dopadlo to dobře. Pak po hlavní i boční hrázi k protějšímu svahu. Zde jsme vybrali kratší, byť strmější cestu. Místy jsme do svahu šli bez lyží. Po napojení se na magistrálu jsme stoupali již povlovněji k chatě Na Knajpě, která se nachází na hřebeni pod horou Jizera, a je takovou křižovatkou turistických tras. Krásná modrá obloha a teplota cca 8 stupňů vylákala do hor spoustu lyžařů, tak to zde bylo jak na Václaváku. Dali jsme zde také pauzu na čaj a svačinu.

Zpět jsme jeli částečně obměněnou trasou. Delším sjezdem jsme sjeli přes Kristiánov k přehradě a objeli jsme ji tentokrát z druhé strany. Pak jsme vystoupali k bývalému loveckému zámečku Nová Louka, a zase svačinová pauza. Část výpravy pak zamířila do Bedřichova, zatímco řidiči a zdatnější jedinci museli dokončit okruh kolem přehrady přes boční údolí zpět ke Kapličce pro auta. Pak jsme udělali menší zajížďku, abychom vyzvedli v Bedřichově se skrývající odpadlíky. Návrat do Lučan byl bez potíží, byť vozovka nepostrádala muldy ledu. Byli jsme dosti unavení, ale po koupeli jsme zašli na jídlo do restaurace – těch 150 m jsme ještě ‚dali‘.

Po bolestivém nedělním vstávání invalidních důchodců jsme usoudili, že bude jistější jít něco kratšího. Auty jsme se přepravili do Jindřichova – horní strana mapy Břízky. Na stadion biatlonistů se nám nechtělo, tak jsme vyrazili na sever. Měli jsme starší mapu pro LOB staršího data, tak jsme chtěli projet pár zakreslených cest. V krásné po ránu zmrzlé stopě se nám jelo dobře, byť bylo špatně namazáno, podařilo se nám vystoupat k silnici. S běžkami v rukách bylo nutno překonat 200 m silničního asfaltu. První odbočka do lesa byla sice prohrnutá, ale dalo se tam jet. Chyba lávky, časem se začala objevovat hlína a kamení. Protažená cesta tím ztratila půvab a jelo se lesem. Groteskní gymnastické variace na muldách vylepšil výjezd z lesa na zledovatělou louku, kterou jsme jeli cik-cak sjezdem plužením. Občas to díky ledu nevyšlo a vnořili jsme se opět do lesa. Po překonání sjeydu jsme zajeli do lesa na vyšlapané (bez lyžařské stopy) cestě, která začala klesat a hlavně zatáčet. Hrboly a posléze úzký terén nám dělaly značné obtíže a bylo nutno zastavit celým tělem (rozuměj pády). Největší vzdálenost námi ve sněhu vytlačených van a lavorů byla asi 12 m. Do toho se občas objevili spadlé stromy přes cestu. Vstávající do sebe zapletené figury byly zvěčněny – možno se pobavit prohlídkou pořízených fotek. Tímto stylem jsme dorazili až k Jablonecké přehradě. Následný návrat širokým údolím sice postrádal tolik zábavných momentů, nicméně byl výrazně rychlejší.

Následoval přesun do místa ubytování, sbalení věcí a úklid, aby po nás nezůstal nepořádek, a návrat do Teplické inverze. Nic a nikoho jsme nepoškodili, můžeme dál trénovat na blížící se závodní sezonu.